

Antanas ^{A.}
Jonynas

153
sonetai

Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla

Projektą finansuoja

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

ISBN 978-609-480-387-1

© Antanas A. Jonynas, 2023

© Jurgis Griškevičius, dizainas, 2023

© Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2023

I

* * *

Tokia naktis atrodo eisi vienas
ir negirdėsi balso skambančio greta
o dangumi lėtai nuplaukia vėjas
kurį sukėlė pasiklydus kometa

kažkokios ūkanos apgaubia mūsų širdis
kurias sušildys tik vienatvė kai šalia
kiti alsuoja ir tavęs negirdi
tarytum tau skirta kita dalia

tokia naktis atrodo medžiai laukia
sulaukę šitą valandą nejaukią
vienatvę liesdami tamsia žieve

jie savo tyrą balsą atiduoda
kad bent akimirksniui pasiųstų tau paguodą
kuri vis tiek numirs kaip aidas širdyje

I

Paragauk mano žemės karčios ir sūrios
mano slėnių minkštumo ir kalno plutos
paragauki tu putos mano kraujo juodos
nuo sučaižytos nuogu erškėčiu kupros

numalšink savo troškulį prakaitu tuo
kur nuo darbo ištryško ant tavo kaktos
numalšink savo alkį grumstais žemės kietos
taip kaip alkį malšina išsekęs ruduo

atėjai tarsi medis išaugęs kalnuos
su teisybe iškelta aukštai virš galvos
su ramybe kuri mus nespėjančius guos

su senoviškais žodžiais dainos
ji pagalbos maldaujantį vargšą vaduos
bet ar mums laimingiesiems ką duos

Iškelk mane ant rankų ir laikyki
kol aš lengvesnis už tuos krentančius lapus
kuriuos nuo veido vėjas kylantis nupūs
į vandenį temokančius plukdyti

kol man nereikalingas tas prisilietimas
prie užmaršties kerštingo plieno
kol danguje dar blaškos tuščias mėnuo
toks tuščias kokio mes nežinom

iškelk mane ir nešk į kitą dieną
kaip akmenį neši kaip aukštą liepą
kaip didelius ir viską reiškiančius žodžius

nes begalinė išmintinga tavo meilė
jei išaugina tokius laikinus medžius
o mums nepadedą tik kartais mūsų gailis